

regler om VVM-vurdering findes i ministeriets bekendtgørelse af 2. juni 1999 om supplerende regler i medfør af lov om planlægning (samlebekendtgørelse). Efter bekendtgørelsens bilag 1 er det obligatorisk at VVM-vurdere »detailhandelscentre, der p.g.a. størrelsen har regional betydning«, og efter bilag 2 kræves der endvidere VVM-vurdering af »butikcentre«, der efter en konkret vurdering må antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. Disse regler gælder for aktuelle projekter, og der er efter min vurdering ikke behov for en udvidelse af dem.

Den bestemmelse om VVM-vurdering, der foreslås af DSK, er en VVM-vurdering af planforslag, som giver mulighed for etablering af butikker med et samlet bruttoetageareal med mere end 5.000 m². Regler om VVM-vurdering af planer er endnu ikke indført i Danmark, men der skal inden 21. juli 2004 gennemføres sådanne regler til implementering af et EU-direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet. DSK's forslag vil naturligt kunne indgå i dette arbejde.

Jeg er ikke enig i DSK's forslag om en bestemmelse, hvorefter planlægning af butikker med et samlet bruttoetageareal på mere end 10.000 m² kun kan finde sted, såfremt der kan angives en særlig planlægningsmæssig begrundelse, hvad enten butikscenret er placeret i eller uden for bymidten eller bydelene i større byer. Der er efter min vurdering ikke begrundelse for endnu en særregel for disse planforslag. Er der tale om butikker med et bruttoetageareal på mere end 3.000 m² og 1.500 m² for henholdsvis dagligvarebutikker og udvalgsvarebutikker, kræves der en særlig planlægningsmæssig begrundelse både efter de gældende regler og lovforslaget.

DSK ønsker endelig en præcisering af, at kommunernes afgrænsning af de centrale byområder er et retligt spørgsmål, der kan indbringes for Naturklagenævnet. Hertil skal jeg bemærke, at bestemmelserne om, hvor der kan udlægges arealer til butiksmål, findes i planlovens § 5 d. Det er derfor et retligt spørgsmål, om en kommuneplan og en lokalplan overholder reglerne. Det er efter lovforslaget kommunalbestyrelsen, der afgrænser den eller de centrale dele af en by, hvor der kan planlægges for butikker, og kommunalbestyrelsen må naturligvis have et vist råderum hertil. Men arealer, der efter en almindelig vurdering klart ikke kan betragtes som dele af

det centrale byområde, kan ikke inddrages under afgrænsningen. Det vil Naturklagenævnet kunne tage stilling til i en klagesag.

For så vidt angår DSK's ønske om bibeholdelse af planlovens § 29 a, stk. 2, skal jeg bemærke, at det ville harmonere dårligt med lovforslagets overførsel af kompetence til kommunalbestyrelserne at fastholde regionplanmyndighederne som kontrolinstans både på de dele af planerne, som fastlægges i regionplanlægningen, og på de dele, som fastlægges i kommuneplanlægningen. Det er efter min vurdering også uhensigtsmæssigt, fordi regionplanmyndighedernes reaktionsmulighed er at fremsætte en indsigelse, hvorefter der skal forhandles. Opnås der ikke enighed, kan sagen indbringes for miljøministeren. Det vil sige, at regionplanmyndighederne og ministeren hermed skal tage stilling til de retlige spørgsmål, som bør afgøres af Naturklagenævnet.

Spørgsmål 13:

Hvad menes der nærmere bestemt med »særlige planlægningsmæssige begrundelser« i forbindelse med butikker på over 1.500 m² eller 3.000 m²?

Svar:

Bestemmelsen i planlovens § 6, stk. 8, hvorefter redegørelsen for den del af regionplanen, der indeholder retningslinjer for detailhandelsstrukturen, skal indeholde oplysninger om de særlige planlægningsmæssige begrundelser for fastsættelse af butiksstørrelser på mere end 3.000 m² bruttoetageareal for dagligvarebutikker og 1.000 m² for udvalgsvarebutikker, kom ind i planloven i 1997. En tilsvarende bestemmelse for den del af kommuneplanen, der indeholder rammer for forsyningen med butikker, blev indsat som lovens § 11, stk. 8.

Bestemmelserne skal ifølge bemærkningerne til lovforslaget »sikre, at amtsråd og kommunalbestyrelser nøje overvejer, om der er særlige planlægningsmæssige forhold, der kan begrunde planlægning for så store butikker. Samtidig sikrer redegørelsespligten, at andre myndigheder, erhvervslivet og borgere får mulighed for at vurdere nødvendigheden og hensigtsmæssigheden af planforslaget. Der skabes dermed et bedre grundlag for den offentlige debat.«

Det fremgår endvidere af det tidligere lovforslags bemærkninger, at det forventes, at amts-